

Lunds Universitets Folk-
minnesarkivs Bibliotek
N:o 5036

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

M. 7229 : 1-67.

Proben Nodermann

1909

ESS
M. 7229:1.

Folkvisor,
upptecknade i Värmland och Dalsland
under sommaren 1845,
af
Sedr. Borgström

Christinehamn 1875
Tryckt hos A. Rosdahl & Comp.

"Folkvisorna synas vara ombontna spalter ur Christinhamns
Almanacka 1875: nr 57 o. f."

Dikenna anteckning finns gjord i inskriften af
ett litet band (fiskeformat) i Kungl. Bibl. Libr.,
betitladt på ryggen "Antiquarisk Reise i Värmland
1845. Folkvisor. F. L. Borgström", ännu haft både
"Berättelse öfver en resa i Värmland, anställd
sommarom 1845, på Kongl. Vitterhets-, Historie-
och Antiquitets-Akademiens bekostnad af
Ferd. Ludvig Borgström. Christinehamn, tryckt
hos A. Rosdahl & Comp., 1875", hvartill
resan är bilaga i samma bokband förgått

nävarande samling folkvisor i samma
 format. På ett inbundet blad, i böjzen
 af bandet läses "Herr Bibliotekaren
 f. Klemming från Utgivaren" med
 ett blyertsstiftat: ej i bokhånden.

Första sidan af reserberättelsen (blank
 216) har en stämpel: "A. Larsson, Kollega,
 Kristinehamn" hvaruppe med blyerts
 skriftnits "Utgivare".

Det är väl så lunda Kollega Larsson,
 som utgivit Boijstoms Reserberättelse,
 och väl äfven dr i samma hand inbunde
 Folkvisorna.

Nävarande afskrift är verkställd
 af fra Stina Nödermann, Lund.

+ som är från skriften vid titel förtal
 (sid. 2) till reserberättelsen

I

Bror och Syster.

Uppflecknad i Steneby s:n af dalsland d. 25 juni 1845
 Jfr. Svenska Fornsanger, II, n:0117)

Hon:

Krist gifve du vore en riddare så god,
 Som uppå höga hästern månd sitta,
 Ich jeg vore då et svärd utaf guld
 Ich hängde vid riddarens sida.

Det vor en stor ro,
 att sammankomma två,
 Som gärna tillsammans vill vara.

Hon:

Det vor int' godt att vara ett svärd utaf guld
 Och hänga vid riddarens sida;
 När riddaren kommer i dröghusstugan in,
 Så drager han svärdet med brede.

Det vor ingen ro,
 att sammankomma två,
 Som aldrig tillsammans han komma.

Hon:

Krist gifve de vore en Apel så doll,
 Som uppå grona vallen månd stånda,
 Och jag vore då ete äpple utaf guld
 Och hängde på Apeln den dolla.

Dé vore en stor ro,
 Att sammankomma två,
 Som gärna tillsammans vill vara.

Han:

Det vore int' godt att vara ete äpple utaf guld
 Och hänga på Apeln den dolla.

Sö kommo de skalkar slago dig utaf
 Och du föll till marken i döde.

Dé vore ingen ro,
 Att sammankomma två,
 Som aldrig tillsammans kan komma.

Hon:

Krist gifve de vore en em gängare så god,
 Som uppå höga vallen månd gänga,
 Och jag redå ete sandkorn utaf guld
 Och läge under gängares tunga;

Dé vore en stor ro ete o.s.v.

Han:

Dé vore int' godt att vara ete sandkorn utaf guld
 Och ligga under gängares tunga;
 När som vi komme för gudasrörelm in

N. 7229:5.

Så vore ni syskon båda.

Dé vore ingen ro o.s.v.

Anm: Ordet "döll" finnes ej i dena del af
Dalsland och sångarum hunde ej förklara,
hved han föstod med detta ord, men i
Nordmarks härad af Värmland betyder döll stor,
reslig, anseelig o.s.v.

2.

Fru Gunneli.

Upplocknad i Steneby s:m af Dalsland
d. 25 juni 1845.

I

Fru Gunneli. Fru Gunneli du lek en lek för mig,
mitt gångande skepp dé vill jag ge dig.

Men stöll var fru Gunneli,

För vi och vallenrej!

Svenner vännen hemme ej.

2.

Ditt gångande skepp dé tar jag när jag far,
men alls inte jeg på omim guldhaups blå

Men stöll o.s.v.

3.

Fru Gunneli ://: Du lek en lek för mig,
 Mitt halvra hungarike det vill jag gifva dej
 Men stolt o.s.v.

4.

Ditt halvra hungarike det har jag när jag får
 Men alls int' jag på min guldharpa slå.
 Men stolt o.s.v.

5.

Fru Gunneli ://: Du lek en lek för mig,
 Min yngsta son den vill jag gifva dej.
 Men stolt o.s.v.

6.

Hon spelade på en strång, hon spelade på två,
 På golftöl dansa stekor på golftöl dansa strå.
 Men stolt o.s.v.

7.

Hon spelade på faga, hon spelade på fem,
 På golftöl dansa hummen och alla hans män.
 Men stolt var fru Gunneli,
 För vi och vallen ej!
 Summer vännen hemme ej.

N. 7229:7

3.

Blof Adelim,

upptecknad i Hultsands kapell af Fryksdals
hårad i Värmland. denne uppteckning
har betydlig olikhet med den från
Östergötland, som meddelas i Sv. farsånger
II sid. 50. Nedanför under lite B meddelas
en särre variëlt från Blgå 5:m af
Jösses hårad i Värmland.

1.

Blof Adelim ham tjente på keungens gård,
För penningar och välgjorda kläder;
Så litet han ät och dess minne han drack
För ham tankte på sin hjälte så hären.

2.

Så kom der ett bref ifrån rosende hund,
Som lyder att hans käresta är döde.
Blof Adelim ham gång' sig till konungen in,
Ham gjorde alla tjenster, som ham kunde.

3.

Så bad ham sin konung för ödmjukelig om måd
Om ham ät rosenhunden finge fara.

1) Men var du mig så goder och såg mig del
Hri har du i li rosenlund ate gora den stora

4.

dig Tvingar ej kläder, dig hingar ej mat,
dig Tvingar hvarken ro eller hitta.—"
— "Mig hingar ej kläder, mig Tvingar ej mat,
Mig Tvingar hvarken ro eller hitta.

5.

Men jag hafver fått ett bref ifrån rosende lund,
Som säger att min kärsta är döder,
Ich hemmes gelike finns ej på denma jord,
Sångt mindre i de nordiska fjällen"

6.

"Det var väl ej den bästa, som finnes i mitt hof,
Det var väl int' annat än en grimma —
ja, nu shall du få taga — få taga hem du vill,
ja! om det vore och den äppesta grefimma."

7.

"Jag vill ej hafrä någon i hela ditt hof,
Ej heller vill jag ha den äppesta grefimma,
Sångt hellre vill jag resa åt rosende lund,
Ich följa min fästling i jorden."

K. 7229:9.

8.

Olaf Adelin han gångar sig så i stallen in,
der sadlar han sin gångare så goder;
Han red längt fortare än fogeln i sky,
Sångt över de nordiska fjällen.

9.

Doch när han då kom till rosenlundens fram
så bandt han sin gångare vid spittet,
Som gårgar han sig så ute sorgesalem in,
der fruar och jungfrur de gretto.

10.

Olaf Adelin han gårgar sig på golvet of och om,
Och rider sina händer med stor mōda.
"Nu får jag klappa hemmes bleka blåa kind,
Som far hafver varit rosande röder."

11.

Olaf Adelin han gårgade på golvet of och om,
Och rider sina händer så svåra.
Ja! hanl och ett sandhorn, som på golvet där låg,
Det flöte utaf Olaf Adelins Tårar.

12.

Olaf Adelin han tog så sin jungfru i famn,
Sjelf lade han henne på baren,

Sjelf följe han henne till kyrkogården fram,
Sjelf lade han henne i graven.

13.

"�r vill jag geva penningar och allt hvad jag har,
och allhärnest den fattige, som ligge,
och sén vill jag bjuda all världen godmatt
och kyla med min häresta i jorden."

B

I.

Blaf Adelin han tjente på konungens gård
För pengar och väl skodda kläder,
Så litet som han är och dess mindre som han drack;
Han tämkte på sin hirsans alla hästar.

2.

Blaf Adelin han gångar sig för konungen in,
Han gjorde alla tjänster som han kunde;
Så bad han din konung aldrig myrhast om blaf
Till att få gå till rosende kunder.

3.

Ja, intē fattas mod och intē fattas blaf,
Vid intē fattas kläder eller födor,

M 7229:11

117

Men säg mig för lissé och säg mig för samm,
Thad du i rosende kunder har att göra.

4.

Ja, jag har fått en tidning att uppå denna dag,
Som säger att min kärsta är sjuk,
Och jag har fått ett bref ifrån rosende kund,
Som säger att min kärsta är död.

5.

Men hör du Hof Adelin, säg hvad säga vill,
Det var dock icke merå än en grimma;
Och du skall få välja i hela mitt hof,
Och du shall få den äppesta grefrimma.

6.

Nj, int' vill jag välja i hela mitt hof,
Bj heller ta den äppesta grefinne.
Sängt helle vill jag till rosenkunderna gå
Och följa min kärsta till grafum.

7.

Ja, du har varit den hignaste i hela mitt hof,
Blant alla de grefvar och baronar;
Derfor vill jag geva dig en hederlig god skänk;
Tolv tusende danska guldronor,

M. 7229:12

8.

Och hästen och gullsadeln den vil jag gefta dig
 Och gångaren den lyppesta af alla;
 Och sedan vil jag din knopp och den själ
 I Herrans hande händar befalla.

9.

Hof Adelins nam gångar sig på häststallen in
 Och selle på gångaren den gråde.

Sen ridde han långt fortare än lilla fogeln flög
 Alli över de nordiske fjällen.

10.

När Hof Adelins han komme till rosenlundens fram
 Da selle han gångaren den gråde;
 Sen gingoo han sig åt sorgsalen in,
 Der fruar och mamseller de suto.

11.

Så ställde de alla sig upp i en ring
 Och bad Hof Adelins till att välja
 Hennes like finnes ej der, ej heller i detta här, (?)
 Ej heller i sju konungarikem.

12.

"För händar had' hon kvita och föler had' hon
 Små,

" Och ögon had' hon blå, likt en duvfa,
 " Det till had' hon hår, som spummel var af geell
 " Och flätað likt en liten silkeskufva,"

4.

Fram Närmland, Öfra Ulleruds s:m
 Runa II häft. Site. F. anförf från West-
 manland polskmelodien till dessa ord.

1.

Och har ni hört ate jag shall gifta mej!
 Och ha ni hört hvem jag shall ha?
 Jag shall ha e unger, backer flicka,
 Som är rik och står sei bra,

2.

Ja du må taga hemme, du må läcka
 Och du må tro, ate hon har silfverknappar,
 Och perlekransar och triumfanter
 Och silfverspännet i sina skor.

M 7229:14.

5.

Upptecknad i Södra Närmland der
 jag hörl den i Öja Ullareds s:m, i bartsled,
 i By s:m, men denne sången är en af
 dem, som kommer att snart utdör.

Melodien är oändligt läck. - I Reuma,
 maj 1842 sid. 17, finnes en ofrihande
 uppteckning (utan melodi) från Dals-
 land. Visans innehåll är ett samtal
 mellan tvemne ålskande. Hon sitter i
 skogen vid sin lille pielts bagga, den
 hon flätat samman af risgristar och
 uppbrändt i en slakbjörk. Hon går på
 gärdet och är orolig för den späde.

Hon: Se, se, sover han än! (Samtal i lur på långt håll)

Hon: Ja, ja men, gör hem sci,
 Vädret blåser och björkens går;
 Än sover den lille i sin lilla.

Ta å dej skon

Å mjölka kon

Å ge den lille drecka

} enl. annan version svarar faderen
 (ditta, när modern klagar över, att
 hon ej har ryt att ge barnet.)

Hon: Jag har förfall,
 jag får inte gå bort;

jag gai på gårdet och harfrare
 See, see, sofer han än?

Han: Ja ja men gör han så,
 Värdet blåser och hjörken gai
 Än sofer den lille i sin lilla.

6.

I Höglöses kapell, den nordligaste
 församlingen i Värmland sjunges följande
 sång, som — såväl till ord som melodi — är
 hopflickad af flere andra. Den anföres
 såsom etc slags variant till föregående.

Ingen är som sjunger så bachtel som foglen i
 lunden,

Ingen är som biter så huvast som falska
 mormiskors tunga.

jag har förfall, jag får inte gå vall,

jag gai på gårdet och harfrade,

Kraka satt på Ledenågårdslak och pipa ho
 ville inte läte.

Kräka mor ge barna mat och låt dem inte gråle

M 7229:16.

Ta din sko
 Och mjölk din ko,
 Håll i honn
 Och ge den lille dricke.
 Väderet blåser och björken runkar,
 Den lille ^{den} sover så söt i si lulle.

4.

Bonden och Räven

Från Södra Värmland. Med melodi.

1.

Bonden skulle gå åt Timmerskog
 Så mötte han lille Räven.
 "Här du kåre Trichel min
 "Får jag häpa huden din
 "Till foder under lufvan min
 "Till jul?"

2.

"Och jag vill ge dig en oté bå fel,
 "Den båste som du kan slagta,
 "Bare jag får huden din
 "Till foder under lufvan min
 "Till jul!"

M. 7229:17.

17/

3.

"Om ore så fet den vill jag inte ha,
" Den han jag slätt inte slagta.
" Och inte får du ~~ha~~ ^{ha} den minn
" Till foden under hufvud din
    " Till gula!"

4.

" Och jag vill dig ge ett gångande skepp,
" Det ^{är} bästa som du kan styra,
" Bare jag får huden din o.s.v."

5

" Ett gångande skepp det vill jag inte ha,
" Det han jag slätt inte styra,
" Inte får du huden minn o.s.v."

6.

" Och jag vill digga en gödder gås,
" Den ^{bästa}, som du kan åla,
" Bare jag får huden din o.s.v."

7.

" Om gödder gås den vor väl bra le ha,
" Men huden är svår le mestha,
" Inte får du huden minn o.s.v.

8.

Och bonden han spände bågen mot knä
 Och sköt på den lille Räfven.
 "Och sägs du, häne Mickel min,
 Att jag hell fick heden din
 Till foder under hufvans min
 Till julas!"

Amm. Såundom sjungas de i venne
 Sista verserna sålunda:

Ron gödder gás den nille jag inte ha,
 Den han jag ju sjelf mig taga. Inte får o.s.v.

Och bonden han spände bössa mot knä
 Och sköt både Räf och Räfvinna o.s.v.

—
8.

Följande sjunges i Höjres (nora Värmland)
 och har kanske fordom varit en danslek.

Mellan jul och nyårsdag
 Då var vintern kallast.

Räfun kom till bonden,
 Bonden snapper i böschet si,

Skull 'skut' foder under mossen si,
 "Ha-ha-ha du räf så god,
 Du har já fått mössefar:
 Nu har já fått huden din
 Till foder under lufran min
 Till julu?"

9.

Bonden i Timmerskog,

Från Södra Närmland med melodi.
 En afrikande uppteckning från Öster-
 gölland finns i Sv. Tornsånger III sid.

52. En annan [ofullständig] uppteck-
 ning från Torna härad i Skåne med
 olika melodi, träffas i Runa I. häfti sid. 39.

Och bonden han gick åt Timmerskog,
 Hj falli och falallalej!

Då fick han höra hvan kråkan gal,
 Hj falli och falallalej.

Och bonden han spände sin låge mó knä etc.

Och sköl den kråkan i hög an hä etc.

af hufur' dēl gjorde han en kyrkeknappe etc.
Och näbben blef en tunne-tapp etc.

Och halen den blef en vrålande ^{lur} (tjue)*
Som vråla väne är preslens tjue,

Kötter dēl salte han i tunnor och kan,
Förutan den steka han gaf sin far.

Skinnet dēl blef till lolf par skor,
Förutan de lofflor han gaf sin mor.

Af skräper dēl gjorde han ete gångande skepp
Och tarmarne blef segelstreck.

Den kråkan var mytlig till mången god ting.
Hej falli falallej !
Och r - pam blef en vigsching,
Hej falli falallalej !

* Var, blåsande her.

M. 7229:21.

21/

10.

Från Södra Värmland med melodi.

Denna märkligavisa (eller ronde) sjöngs,
i slutet af 1700 talet i Öfra Ullerud, men
nu mera förlorade man knappast få
hören den nästan slädes. Den vackra
melodin ågöks vara ganska gammal.

Gamla grå vanten, lappade skar
Herron hej!

Bondens hustru tröskar horn,
För den gunman fräjdar sig.

Tröskar hon horn, bergar hon in, etc.

Båtsmanns hustru väntar vind, etc.

Väntar hon vind väntar hon på vän,
Skomakarns hustru bärkar lär.

Bärkar hon lär smäller hon leck.

Spelmanns hustru spelar en lek.

Spelar hon leken slår hon på Trummman
Fältskärmens hustru bärar skommman

Bärar hon hål.

Smedmens hustru blåser på kol.

M. 7229:22

22

Blåser hon på hol, smälte hon jeans.
Klockarns hustru sjunger så väl.

Sjunger hon väl, sjunger hon mäte.
Dansmästarns hustru dansar så lätte.

— — — — — — — — — — — — — —

Slaglärns hustru slaglar en gall

Kokar hon korf, bakar hon pâté.

Herron hej!

Herrgårdsdrängen åla upp allt.

För den gummoman fröjdar sei.

II.

Den berättagna

Från By s:m i Värmland. Behåll
ofullständig och vädelös denna variant är,
omföres den dock, emedan den afriker
mycket från Sv. Folkriser I sid 1, och II sid 22.

Om jungfru hon skulle sig åt kyr
den lidem gjordes intē*) lå

*) Vår, omig

Så tog hon den vägen åt blåberget låg,
för henne gjorde sorgen tung,

Och när som hon kom till blåberget då
ju blåkungen ut för henne månd' gå

Och när hon hade varit där i åtta runda år
då födde hon sju söner och en dotter så fin,
Slätt ingen i verlden var så dälig som dem.

När hon hade varit där i åtta runda år
Begärde hon få resa till sin kärna faders gård.

Och när som hon kom till sin kärna faders gård
dess fader och moder för henne ute står

Hvar hafver du varit i åtta år för mig?
jo jag hafver varit i blåberget inn!

Der han jeg födte sju söner och en dotter så fin
Slätt ingen i verlden är så dålig som dem.

Hvad fick du då, kär dotter, för åran din?
Af honom så fick jag ett par silfveropända skor,
Den hafver jag sittit med möda och oro.

Men hvad fick du mera för åran din?
Af honom så fick jag en silfverläjat knif,
jag önskar han sitt i hans fager-unga lif.

Men blåkungen slob och lydde häuppså,
Han undrade så mycket hur detta skulle gå.

Blåkungen slog till hästen med handskern sin,
Så hästen han sprang åt blåberget in.

Blåkungen slog i ett glas med vin
Han glönde ej att lägga glömsk-kornet uti,

jungfrun hon satte sig på en förgyllande stol,
Hennes barn drog utaf hā bād strumpor och skor.

Den första dricken hon af ringlaset drack,
Dē röda guldbelte utaf henne sprack.

Den andra dricken hon af ringlaset drack
Dā maglarne af hennes fingrar ^{de} sprack.

Den tredje dricken hon af ringlaset drack,
Hennes ögon de runno och hjerntā dē sprack.

De lade dē liket allt uppå en bär
Och frökmor och jungfrur de hamna dess här.

De boro dē liket allt oför en ång.
Dā fällde den Tårar som hā faller regn.

De boro dē liket är hykan fram,
Den tiden gjordes intē läng.

Och alla små guds änglar gick före och sang
 Före henne gjordes sorgen tung.

12.

Herr Lager och Herr Jon

Från Södra Värmland. Afrikelserna ifrån
 upptäckningen i Sv. Folkvis. II sid. 141 är ej
 många; dock torde de ge anledning
 till en eller annan bättre läsart.

Herr Lager ham tjente på konungens gård
 I varon väl modd!

I femton ruckor och dertill ett år,
 Tjem' hogē sa' Jon.

Ja väinne dū kostar mité rödaste gull
 "Jag följer" — sa' Jon.

När som de dē årets sistā dag såg,
 I varon väl modd!

Så mände Herr Lager bli konungens mög
 "Dē var orätt" — sa' Jon.

Jag väinne o.s.v.

De satte den bruden allt uppå en häst
 Herr Jon han riter henne der nāst.
 Jag följer sa' Jon.

De ledde den bruden åt kyrkogård,
 Ders skönhet berömdé både stora och små.
 " Det är samme " - sa' Jon.

De ledde den bruden åt kyrkan in
 Med rödarn guldkrona och blekan kind.
 " Håll dig frisk " - sa' Jon.

Den bruden i färgning för attan slä
 Med rödarn guldkrona och verslaget här.
 " Ja tycker om dig " - sa' Jon.

De höllt det bröllop i dagarna tre,
 Men inte ville bruden åt sängen se
 " Sitt oppo " - sa' Jon.

Den fjude dagen åt grädden led
 Då böjade bruden fötterna
 " Du blir bönnig? " - sa' Jon.

Den bruden sig förläf brudhuset gā,
 Dessa länor droga af'na båd strumpor och skor
 " Du har lötterna " - sa' Jon.

Den bruden hon lade sig i sängen ned,
 Herr Jon hon lade sig så backat den breve
 "go afton" - sa' Jon

Brått kommer den bed för Herr Sager in:
 Herr Jon hon sopta man unga bruden din.
 "de här ~~ska~~ squalra" - sa' Jon.

Herr Sager han blif så ifrig i sinn'
 Så att han båd' blekna och blåma under kind.
 "Får du ondī?" - sa' Jon.

Herr Sager han sprang över bredas bord,
 Att maten och ölet kring golvet del för
 "Fählas backat" - sa' Jon.

I mede Herr Sager han fattar sitt svärd
 Han sror att han skulle hugga Herr Jon ihjäl
 "Det är röstigt" - sa' Jon.

Herr Jon tog Herr Sager och hästlän mot en vägg
 Så att flugor och myggor fylldes hans skägg
 "Det var rätt" - sa' Jon.

Han klappta' på dörren med fyrgranna små,
 Stå upp sköna jungfru, drag läsem ifrå.
 "Tyst han sover"- sa' Jon.

Shall jag nödgas stå ute till dagen bli ljus.
 Då skola ni legge gå till konungens hus.
 "Må gör"- sa' Jon.

Då som då den dagen, på himlen blev ljus
 Då gingo de båda till konungens hus.
 "God morgan"- sa' Jon.

Min mådiga konung, ödmjukast jag ber,
 Om luf att få lägga em klagan här ner,
 "Säg sanning"- sa' Jon.

Den haum som mig geväl mer än dödspilar sju
 Det är att Herr Jon sofit nä min unga bud.
 "Jag gjorde så"- sa' Jon

Och efter ni båda hälla henne så här,
 Så shall ni få brotta med två skarpa svärd.
 "Jag vinner"- sa' Jon.

Pom middan till shids de på plåsem mänd' gå,
 I dag shall en tro att det manliga står.
 "Stå ifrå dig"- sa' Jon.

Det första slaget de slogo te, —
 Slog Jon till Herr Sager att han föll på knä.
 "Du blir efter" — sa' Jon.

Men andra slaget de slogo församm,
 Slog Jon till Herr Sager att blodet det rann.
 "Tork af dig" — sa' Jon.

Tredje slaget de slogo med brede svär,
 Slog Jon till Herr Sager ett dödligt sår.
 "Det läkes väl" — sa' Jon.

Fjärde slaget de slogo med mod,
 Slog Jon till Herr Sager, så att han föll till jord.
 "Sigg stilla" — sa' Jon.

Herr Sagers brud sade med glädje alltså
 Jag var en väl modig!
 jag glädes deraf att Herr Jon fick rå,
 "Ne ä! du om!" — sa' Jon.
 jag väntar det kostar mitt rödaste gull;
"Jag följer" — sa' Jon.

14. 7. 22 9:30

30

Vallvisor

Wärmland. Skarhåads sön af Bifdals
hårad.

Sate jag mig på min resse*) låg
Och resade*) mig så gerna,

Tappe jag bort min bjelleko,
Som heter röda gullstjerna.

Röda gullstjerna lockede jag

Röda gullstjerna svarade mig

Sångt mol i bergen,

Der galen göken

Der böter löken

Der sjunger svala

Der är godt att vara

Om sommaren den klara

14.

Jemfar en Vallsång från Dalarna
 Runa 1844 p 65. den här levernade
 är från Höjles i nordligaste Värmland.

Sätter mej på en huske*) Läg
 och husker*) mej så gerna

Tapple bort mi bjelleko

Och den heter röda gullstjerna

Talla bad mej jag skulle gå på en högan back
 och hälla:

Då hörde jag det ringde och det rangle i bjella

Sångt röd och öst under de höga berga

Vin bad mej bia:

Aspa bad mej intle hastा:

Runa bad mej kämna:

Sälja bad mej välja:

Och Bjurha läp mej ris på ryggen te qväll.

*) Ann. Huske, Höjles = Russe, Khshār =

Hussa, södra Värml. = ungå I norra folk-
 språket = Huska (Tidsskrift för III 1. 144).

Deraf verb. Huska i Höjles (och Norge. eml.)

Hallanger). Russe. Hussa eller hongsa = ungå.

Såh i folklisorna är sannolikt icke liktydigt
 med vārt svenska ord lök (huru så uppgifves

15.

Sedull i skogen

Ingen sång ljuder väl oftare i de
Nordiska fjällen än detta vallgräde. I

Svenska folksånger III del. p 503-505
anföres 4 olika variationer af detsamma.

I Runa 1844 p 64 anföres en upp-

teckning från Dalarna. Fage i Norska
folksagan anför fyra uppteckningar från
olika trakter af Norge. Här meddelas
taurne från Värmland. Såkunderna sjun-
ges dem i Östmark 5:n af Frykdals
härad.

Tu lull i logen, Tolf man i skogen!
Tolv man är de, Tolv svärd bär de,
heta sve de, Sön vred de,
Fåhund hängde de, Tå-pittem slängde de,
mej vill de med sig ta, Sängl nor och ost un-
der Doreffjell,

i Runa 1844, p. 109) utan bestäglad med
Suk i Skämtskam belägen del utan trifvel gräs,
örl, Blomster i allmänhet, liksom ordet käl
ännu bekräftar en vidsträcktare bemärkelse.

Der växer ingen lök, der galor ingen gök,
Der spritter ingen svala, der å måt le bo och
vara

Uch kommer nu till hjelp en stor skara.

I Skeshåads sön af Sifdalen sjunges den:

Tali Lofven, Tolf man i skogen
Tolv man är de, Tolv svärd bärna de,
Stor Oken slägta de, Mjölkheko hännar de,
Valle-hundem hänger de, Valle-barnadängende
Mej vilde loka, Mej ville packa
Sångē bort i Lorse fjälla.

I Höjres heder den såkunda:

Te hell Tore Tolv man i skogen!
Tolv man är de, Tolv svärd bär de.
Bjellko binda de, Få-hund hängde de,
Få-pilten sprängde de, Blom' bre de
Geta sve de, Mej ville med sej Ta,
Som inga skor har föda. Sångē mol och öst
under höga Lorse fjell

Der inga sol skim Der inga gök gal
Der inga svala spritter Der inga lök växer,
Der å inle godi för små barn att vara.

Thordyfvel och Flugan

Fram Trenedefors s: m Sundals härad
af Dalsland. Efter diklånen af ett
öldersktigt fruntimmer, som i sörbärm-
dom lät dennevisa af en gammal
gumma, som öterigen - efter som hon
pästod - lät den af sin mormor. En
olika upptreckning häffas hos Arvids-
son 3 p 482.

Thordyfvel såde till Bromsem så,
Trinbradere Trumma
"Vill du fria för mig i år
Till min rosem och min blomma."

"Och vissle jag den kund! Ta lag,
Trinbradere Trumma
Så skulle jag vissla resa åstad
Till din rosem och din blomma."

Vch Bromsem segla över vallan haf,
Hem had' så nära begla i gruf
Min rosem och min blomma,

Och när han kom till flugans gård,
jungfru Fluga ute för honom står.

"Här jungfru Fluga hvad jag säger dig:
Thordyfveln han vill hafrå dig
Till sin rosor o.s.v." "

"Herr Taycker du det kan vara likt?
"Han är fattig och jag är rik."

"När jag sitter vid dekadē bord,
"här han ute och gräfver i jord"

"Och när jag dricker mjöd och vin
"här han och gräfver efter svim."

Och Bromsem han vredgas vid dessa ord,
Han slog till Fluga, så hon föll till jord,

Fluga steg upp, hon båd' smyfra och grät,
"När vill du vänt bröllap shall blå?"

"Emellan Pingsi och midsommardag;
"När alla flygande ha kallas"

Bromsem far hem till Thordyfvel igen:

"Fluga ho kallar dig sin vän,
Sim rosor och sim blomma."

de bjödo ihop många brudmän,
Så vände de till Fluga igen.

Uch nära de kommo till Flugas gård,
Står hon ute med kressadt hår.

Spelmän*) hade de tjugo fyra,
Alla spelte de på Snyra.

Harkranken kalle de Prostefar,
Han sätte hop dūl ljufva par.

Uch buden hon bringar högt upp i tak,
Trumaderibrumma;
Men brudgummen gick i sakta snak
Till sin nosen och sin blomma.

17.

Silla Sisa

Uppträcknad i Frendefors s:m af Dalsland

Jag hafver sovit hos en grefve i nati,
Han hafver mig så illa bedragit.

*) Spelmännen utgjordes, enligt bångenskans upphysning, af myggar.

Fandeli Fandelo, Fandelélij!
Hans hafver mig så illa bedragit.

Och hafver jag så illa bedragit dig,
Så vill jag dig så redligt betala.

Dig vill jag gifva min raskaste dräng
Och decille de tusend dukater,

Och modern sade till dottern sin:
Herr hafver nu din resa gångit?

Minn resa har gångit mig underligt så,
att jeg mig et foster skall föda.

Och grefven han sade till ställdräggen sin:
Du saddrar mig et par hästar,

Och se'm ska' vi ride béd' natt och béd' dag
Till dess vi lilla Sisa kan finna.

Och när som de kommo i skogen fram
Fick de höra de foglarne som sang

Den ena sjungde mol, den andra sjungde med
Den tredje sjungde att kärstam var död.

Och när som de kommo litet längre fram
Så fick de höra hur klockorna de kläng.

Det grefven han sade till stalediangen sin
Hvad mårde detta underligt betyda?

Och detta betyder allt underligt så,
att det må finnas lik uti mejden.

Det är som de kommo hit längre fram,
Så fick de se de grafvar de gräfva.

Grafvar fin och grafvar min
Hvem grafven I upp denne grafven?

Vi grafvar allt är en unger mō
Som sig under jorden shall mila,

När som de kommo hit längre fram,
Så fick de se de bärare de buren.

Bärare fin och bärare min
Hvem bärer I upp den bärer?

Vi bär en unger finen mō
Som ungersken till döden har begravit.

Da drog han ut ett förgyllande svärd
Och då släck han ut sitt hjärtा.

18.

Skepparen och Jungfrun

Uppåtcknad i Trenedfors s:m af Kalsslund.
Jemfär Arfwedsson I, 288.

Och jungfrun gick till sjöstrand, hon skulle
hemta vand,
Här du lilla vännen min!

Så kommer den en skeppare från främmande land,
Medan dag fäller regn,
För del dagas intå åm,
Men del dagas hkröl under tiden.

Och skepparen tog jungfrun till sitt farr
Så skeppar ham sig utåt främmande land.

" Och kåra mi min skeppare, släpp mig i land
! För hemma gråter barnen och så min fästeman

" Och fella ser jag uppå jungfruns gula hår,
" Att aldri någon brukkans har varit deruppså."

" Och fella ser jag uppå jungfruns fingrar båmå,
" Att aldri nåm eignskning har varit deruppså."

" Och intå slipper jungfrun till sin fäders gård,
För åm hon fått en pojke som båten styre kan.

- ¶ Och inte slipper jungfrun uppå sin faders gård
  - ¶ För än hon fött en flicka som syster med sil-
kestråd "

och jungfrun hon gick på däcket, hon gick och
hon lag,

Så kastar hon sig uti hafsem djupa vág.

Uch skepparens han skeppade och jungfrun han
barn.

Uch jungfruen blef före dem skepparen i land.

Så kastar han af sig sjökapten blö

Uch under sate rocken med bilkessmöra på.

Jag är väl ingen skeppare, fast jungfrun tycker så,
Hör du lilla vännen min!

Hör du lilla värmen min!

Jag är den likaste kongeson i England mai gä,
Då jag är den likaste kongeson i England mai gä,

Melom dag faller regn +

Toi diē dagas intē ãn,

Men dél dagas likväl.

Men der dagas likväl under tider.

19.

Uppförd i Fredriksburg sin. Sundals
härad af Halsland. En variant
från Nordals härad finnes i Runa 1845

I, sid 7. Anföres som prof på en "mymodig" visa.

Hū var en Söndagsmorgon
Jag klödde uppå mig!
Jag länkte mig åt kyrkan,
För att besöka dig.

Men när jag kom åt kyrkan
Så var du inte där;
Strax föll det mig i hägen
Du har en annan här.

Den schalen, som du gaf mig
Med blommarna uppå,
Den kan du få tillbaka;
De får mig ej ända.

Den ringen, som du gaf mig,
Med namnet mitt och ditt,
Den kan du få tillbaka,
Det gör mig ingenting. (Så är vi liksom kvitt, fr. annan uppl.)

Den "boka" som du gaf mig,
Med blådā karmer kring,
Den ger jag dig tillbaka,
Det gör mig ingenting.

M. 7229:42

49/

de skonra, som du gaf mig,
Med dofsena uti,
de ger jag dig tillbaka,
Och sén så är jag fri.

Amm. "Boka = psalmboken den första
gäfvan en fästman gifver sin mö." Blöda kar-
mer" = blåa permar. "Skonra" = skarva.
"Dofs" - Lofs.

20.

Äfven en mynndig visa, sommaen
1845 införd i Höjres, Elfsdals härad af
Wernland, genom en skräddare från
Sima s:m i Dalarna. Visan var sändes
omtyckt i Öfra Elfdalen. Uppteckningen
är efter en bondes handskrifte ordegrant
återgifven

Budag min räm och alla der
Jag är väl lycklig, nöjd och glad
När jag dig åter skäda får
Och ditt ansigte blida.

M. 7229 : 43.

43)

Räck du mig hit din högra hand
Med hjertet till en säker pånt,
Att du vill aldrig svika mig,
Så länge solen lyser.

Väl shall du få min högra hand
Med hjertet till en säker pånt
Att jag vill aldrig svika dig
Så länge solen lyser.

De bärnen gick åt rosenkend
De såto der en liten stund
De såg så glädé på himlens rund
Herr stjernorna de blänkte.

De såto der en helv oratt
De sväne der sitt vänskaps fast
Att bandet aldrig löses upp
För inn de läggs i grafen.

Så kommer der komrader tre
Som skulle gå åt Sala he
Tog hon sitt vän i högra hand
Vid önskade komom lycka.

Om morgon solen klät upprann
Med milda strålar glittra fram

Tog han sin vän i högra hand
Jag får ej längre vara.

De var han blott i rockor fem
Hans långlan var få kom hem igen
Att åter se sin lilla vän
Och så sin kärlek öka.

När de så här svarat slut
Och de då shall marchera ut
På vägen var han så hjertligt glad
Han länkte på sin f sköna.

Så stor som denna glädjen var
Så stor blev sorgen samma dag
När han kom hem till fadrens gård
Och hörde Tals om bruden.

Som gick han till sin mor och far
Och sad jeg är så möjd och glad
Att jag nu åter hemma är
Och far med vännum Tala.

Mitt son då sade fadren bra
Din dig öhogen var
I morgon ämmer hon slä brud
Allt med en annan gosse.

Han föll till golvet dödlig med
 Med bude låg han en stund och teg
 Han sade då för ham med mig
 Jag vill ej längre leva.

Han är gickna då såg upp igen
 Sein gick han till sin fästhus vän
 Gedag min flicka sade han
 Nu är jag återkommen.

Han fällde då mång Tår i häst
 Han kom ihäg din vänskap fast
 Som han med honom svurit han
 Frimmen han bärreste.

Min flicka varför gråter du
 När du i morgon shall stå buren?
 Men kom ihäg att Herren ged
 Om gång dig nättvisl dörer!

Jag må väl gråta och ej le
 När jag dig kunnat sparge,
 När jag mitt hjerta så förvandl
 Som fann af kärlek brunnt.

Han gick från henne några steg
 Sein böjde han sig hastigt ned

Han föll uppå sin egen knif
Och den i hjertat rände.

21.

Anförd fȫr ate visa her reminisen-
der af gamle folkrisar ofta fortleva i
myare. Upplektord i Skokhåad s: n,
Södals härad af Värmland. Dialek-
ten är biekhållen vid nedskrifningen
gramshäper af Dalarne är omisskännlig.

Om jag kunde få komma till min lilla vän i gråll
Vissl vore dé stor glädje och fröjd:
Och om jag kund' få hila uppå lilla vänns arm
Vissl vore jag af hjertat färnöjd.

Och är dé éti samning som dee säger och Ta-
lar får mig
Att du håller mig hjertimmeningen här,
Så shall du gå hem till min kärna far och mor
Och begåra trolofning ås mig.

Ja, hemma var jag hos din kärna far och mor
i gråll
De brara mig bå alldeles meji

Men kan ej sköna jungfrun Taga loppen af sig sjelf
 Och römma utåt landet med mig?

Ja, om jag nu shall taga loppen af mig sjelf
 Och römma utåt landet med dig

Så snäll som vi kommo utåt främmande land
 Vissl så kunde du då strax sätta mej.

Uti främmande land finns det vänner och fränder
 Då feck hon då se en fager räsker ungersven,
 Strax så börjar hon då sätta mej.

Om alla berg och backar de vere & utaf gull

Och vattnet vere vändet ike vin

Så detta alltsammans vil jeg give ut för dig

Bara för du vil bli kärestan min.

Och om jag nu rässle hvad du hade i ditt sinn,
 Heller hvad du ike tankerna här:

Och är det någon som du håller härlare än mig,
 Så vill jeg vara längst ifrån dig

Och ungersven drog fram ett svärd utaf guld

Klappade jungfrun uppå brökhålan kind:

Och aldrig shall du ha någon fager ungersven,
 Tänk ian den han probat hanses sinn.

Och jungfrun föll ner uppå sina båda knän,
 Bad em böñ så hjerhinnertigt till gud,
 Att ungersven shall komma uppå hennes fa-
 ders gärd
 Och vara både halter och blind.

Sie är derafle gick jungfruns böñ ju fram.

Och ungersven han kom uppå hennes fader gärd,
 Gick på kryckor två, var halter och blind.

Han hamna igen dörren, hade lidit stor nöd

Han bad sköna jungfrun om en bata bröd

— — jeg minnes den dragen säröäl som i gai

Ungersven har lidit harken hunger eller nöd.

Dr. Dr.

Fram Skoknads son af Nurmeland.

Nurmäki väcker melodi.

Kolina, Kolina!

Sät solen få skina :::

Över Topp, över Trä

över folk över få

över alla soribaum, som går i skogen och
 liller och gråter.

* se Färl. sid 56.

gli, gla, glänne!
 Sås mig dina vingar,
 Vi shall fara åt Sämoland
 der ligge spädi barn leker med gulläpple.

Tyst, tyst smälli barn
 Mor myster blote gäum
 Far går på gånde
 Så räg och hwele
 Lören går på ängem gai valler med djurern
 de feta.

23.

Sjunges på en hemlig melodi i Steneby och
 Saraby s.m. af Dalsland.

Ro, ro, lilen kind!
 Mamma kommer smärt in
 Pappa går på gåndet,
 Så räg och hwele:
 Syster sitter i dike
 Spinnet bilke i hwele
 Broder går i valleshog
 Futer uti bockehorn

Böckem går i hundem
Bilen löf i munnen.

Dåller sjunges sistå versen sålunda:

Broder sitter i "linkestol"
Syr på röda remmeskar
Remmeskar och spänne
För lilla hon skall sope länge.

24.

Uppblecknad i Steneby och Lazarby
S: mar af Dalsland.

(Ringdans)

Dé sprang en jungfru utे vår ring

Hon sprang och gjorde sig glader.

Fram kom dé i kungersrum spärsande
Med sina rosendubblader.

Bm gosse och en flicka inhåda i ringen

Gosse sjunger:

Och hära jungfru räck hit din hand,

Dé lyfter mig till att dansa

Å'cke jag din fästeman
Och du min fästans galanta

Flickan sjunger:

Och ja, och ja, lät sådant ske;
Men tal först med min fader.

Gossem svagan:

Åtta vackert bröllop det shall du få,
Det hörde jag fram sade.

Six hundra delar i budskänk,
Vid så i morgongräva:

Åtta vackert bröllop det shall du få,
Det hörde jag fram lofva.

Gossem och flickan svänga om med
Varandra inuti ringdansen, under det
alla sjunga:

Öhvar jeg är och öhvar jeg far,
Så vill jeg eder beisomma,
Tilts I blir döder och lagd på bår
Vid gravem shall er beisomma!

25.

Upptecknad i Laxarby s:m af Dalsland.)
 (Ringdans):

Röfum lamkar gända' i kring
 Ich gösa går på rågern,
 Gossera vill så gärna gifta dej,
 Men Lösenra ha ingen hägen.

(Om gosse och en flicka tråda in i ringen)

Flickan sjunger:

Kanske du vill inte ha mig
 För det jag hem inte stessa?
 Du sätter aldrig så högí din hatt,
 Jag sätter högre min mössa

Kanske du vill inte ha mig

För jag är inte nättur?

Ser jag mig bara väl om

För jag mig en bälte.

Kanske du vill inte ha mig

För det jag har inga pengar?

För en halv år köper jag mej
Femton sådana drängar.

Ich all den kärlek jag till dig bar
Den var gjord utaf blomma
Den var gjord utaf söt mjölk,
Som bönderna ge sina kalvar.

Ich all den kärlek jag till dig bar
Den hängde högt i vår skästan,
För hvar gång jag på spjället drar,
Faller han ner i askan.

Adjö, farväl min hjerteliga kär
Dig vill jag gifva mina begge shohålar.

Ringdansen fortfar under det att ett
myte kan inträda i ringen. Hvard som
ger lif åt denna lek åt den förhåslade
ölskarrens komiska minor och ålbördet
vid alla flickans frågor och tillitser.

26.

"Giftarelekar" är de mest omtyckta leken
på Dalsland. Blompet på sådana här,
nånn de 2:ne näst framföre meddelade,
blond andra: "Den ungersmen vore båd,
smaler och läng" (upptecknad i Steneby s:n)
och "Korn, korn kär Marié, tråd dansen
med mig" etc. (upptecknad i Steneby och Sävarby s:nar)
och flera andra, som här ej uppteknats, emä
uppteckningarna ej afrika från Arvidsson, III del.—

Vid alla dessa giftarelekars anställande
iakttages det bruk, att en s.k. svärmoder
utväljs bland de gifta gravarna och en dito
svärfader bland gubbarna. När då leken
är slut och det unge par singat om
med hvarandra, sjunger svärmodern:

(Till flickan):

Det kund' felle vara den mögen jag fick;
För int' må' har han och int' må' får han.

Det gaf ^{jag} fick' dej e' lita ång
Sång och så himmekläder,

M. 7229:55.

Kistor och skrin, röda gullband,
 Bord och bänkar och byggespanna
 | Till gossem):

Born du mi' dober gerna vill ha
 Så ger du henne (tre) kyssar på ra'.

Till nu paret ej underkasta sig brärområdens
 dom och gifva varandra så många kyssar, som
 hon nämmer, så far det uppblåsa hugg och slag
 af bräfaderin. Sedemera vidtarer ringdansen
 och lekens börjar ånyo. — Detta tillägg kan
 göras vid alla gifta lekar.

27.

"Domarens dans"

(upptecknad i Stereby s:m of Dalsland).

Bon person, som föreställer domaren,
 står mitt på golvet med ett brinnande
 lys i handen, vilket förs krébsformigt
 omkring framför ansiktet; de öfrige
 Taga i ring, danse omkring domarem
 och sjunga:

Bon domaredans den ville vi gå,
 Men domaren är inte hemma,
 Och alla som vid domaredansen gå,
 Deras hjertan mårde ju brinna:
 Alla så röpa de hä-hä-hä,
 Alla säga de så-så-så,
 Hafven dei druckit båd'möder och vin,
 Hafven dei sofit nä'r kärstän din,
 Så visseilgen mårde du le-le-le,
 | alla som skratta under dansen måste ge pant.)

28.

Från Steneby och Säaby socknar.

Såla eller Sälla kallas det när vallhjörnet sjunger melodier med ord till Silla åter är melodier utan ord, som antingen jodlas fram eller utföras på bur. Det ena vallhjörnet röpar det andra an på följande vis - ofta från den ena bergshöjden till den andra:

Såla | johannes) och läla mej,
 År du densamma, så svarar du mej:
 Nu lätar jeg!

drojor den andre ate löla tillbaka,
ropar den förste:

är du för god att svara mig,
är jeg for god at låne dej
Nu låner jeg!

Om nu svarar följer återtager den förste:

Sara (johannes) och låna mig,
Tack shall du ha för du svaret mig
Nu låner jeg!

Den andre svarar med samma ord

hvaupså den förste frågar:

Hur står det till med dig och ditt unga ^{i dag?}
| Svar)

Jeg tackar som frågar, jag står mig bra i dag
| den förste ropar)

Och Tack shall du ha för det svaret du ga!

29.

Sjöngs i Öfra Ulleruds s:or vid detta
århundrades början, men är nu troli-
gen nedöd. Mycket defekt.

Och liten Kärttin frågar sin flyfmoder om råd:
"Hur länge går ginnan med barnena små?"
Hå, hå! Nå, nå nah!
"Hur länge går ginnan med barnena små?"
"I 40 veckor på minde är
Så länge går ginnan med barnena små!"
Hå, hå! Nå, nå, nåh! Så länge etc.

Och bönjina*) hamna sitt guldgula hår,
Men modren hon snyttes och lades på bär,
Hå, hå! Nå, nå, nåh! Men modren etc.

30.

Uppleckningen från Öfra Ullerud, med melodi.
hos Arvidson, III del. pag. 260-261 finnas
flera uppleckningar till denna

*) Sönerna, muntl. del omföddra, var är gamla
Lärlingsparé.

här nedanför under B åmme en
variant han tilläggas, uppteknad i
Kettilstads s:n af Kind's härad i
Östergötland 1844.

Syster ungern
Att laga sig en värm?
Rosor och Violee,
Rosor ibland de Siljor små,
Hjerteligt härta han jeg väl få:
Rosor och Violee.

Syster ungern
Att klappa din värm? Rosor etc.,

Syster ungern
Att hyssa din värm? Rosor etc.

B.

Syster ungern
Dansa med din värm
Bland de rosor och pioner.
Rosor utaf de Liljor små
Allt hvad omth unge hjerta kan förmå,
Bland de rosor och pioner.

Syster ungemö²
Dansa till sin dö²? Bland de hoser etc.

31.

Uppfleckningen från Öfva Ulleruds s:m
med melodi. Jemfär Arvidson III del.,
p. 263-4.

Ungersven dansar och bringar
Brum, brummeni brumman!
Trycken jungfruns fingrar,
Denna visan går på stess, stesseri stessan!

32.

Från Blågå s:m af Jöse härad. En
moders kärleksvisa, men en gammal
melodi.

Jag går i husen Lamber
Och älskar den jag ej kan få;
Så lidt i världen varken
Vid blädsé sörja må,
Jag mången song på hjerle bå
För dig min vän så kär:

Så många falska mänskare
Orsaken dertill är.

Till ödemark jag reste hem, och skogen rent
beslog,

För varje ord, jag talade till ödemarkens dig-
ligt stå.

Jag sörjer mig till döden, om jag dig aldrig får,
du är den enda flicka som jag har sett min

tro dertill.

Dé är så många andra, som du har hållit dig till,
dét ville jag dig försäkra om och om du stå-
digt här,

du är den enda flicka på hela världens jord.

Om jag dig aldrig skrämt, dit ansigt och dit
öga blått,

Så had' jag aldrig kommit. På ställe der du var,
Så had' jeg varit lycklig och fri från sorg och gryvel,
den dagen kommer aldrig, som gör mitt hjerte
glad.

Ne slutar jag minvisa: jag bjuder dig ett ömt
förfäl.

Jag kan ej längre skriva, min pennan den är torr;

Min hals är häs, min sorg är stor, min orän
mig förlåt!

Gud fader i himmelen! Han gör mitt hjärte glad.

33.

Fram Blfsbacka sön af Nyeds bergs
Lag i Östra Närke. Åpen bekant
ifrån Forsmarks sön af Västergötland.
Om mycket defekt uppteckning; men
anförd för den vackra melodiens skull.

(Om?)

Ich Michaeli-dagen, som faller in i år,
Ån jag längt till att flytta häri!

Ich ingen har jag då

Som mig senja må

Sj heller som vill fålla någon Tår.

— — — Du var min enda bröst

Da du kaled' vid mitt bröst:

Hvarför klämmer du mitt hjärte så hårt?

Ich längtat hafur jag efter dig min lilla bärn,
Siksom fogeln efter ljusande dag
För hvar och en gång

Jag dina ögon såg
 Så blef jag så hjeteligt glad.

34.

Uppleckningen från Jösse härad, men
 visan sjunges över hela Västland och
 Dalsland — och kanske en stor del af
 Sverige. Folket påstår enslåmmigt, att
 den är "diktrad" af ett mycket högt
 uppsatt fruktunne.

Ingen dyk och ingen mykel kan upplåsa detta
 bröst:

Ingen människa finnes där på jorden, som kan
 geja mig någon trost
 Alla mina glada dagar ike sorg förändrat sig
 Här är ingen som jag känner, fastän alla så
 känner de mig.

När himmelens klockor böja blända sistatim —
 man efter mitt lif,
 Da blifur den glädjen uppembad som har
 varit fördolden för mig

85.

Danslek från södra Värmland. Upp-
teckningen från Ellend s:m.

Syster, syster på bedeman,
Dy kāne hjertans syster,
Och intē mera som lyster,
Och hār fāi ingen slippa fram
Förnān hon säger sin fästmans namn:
Hvad heter han?

Flickan nämner sin härestas namn
Kvarpå sången fortfar):

Och (anders) hafver henne fåst
Med Toff guldningar och en appelgrå häst:
Hon svata ja

Han shall henne ha

Han shall henne sjelf framföra
(Karim) Taget sin knippeldyna

Och sätter sig ut med fönshet:

Hon ser allt mera uppå (anders) sin
Öm hon ser uppå monshet!

Hå, hå du (Karim) lilla,

Hå, hå du (anders) lilla,

Ja du är min och jag är din
I alla våra lifsdagar.

36.

Från Södra Närmland Ringdans då
kronan dansas af brudem.

Aldrig nämsin få den brudens kronan mera
Trall la, la, la, la, la, la, la lej ://:

Tog hon ha hatt'a

Och lappo bort'a

Trall la, la la, la la, lej.

Bm gammal affönbōn från Dalsland

Nedanstående uppteckning är på 1790-

Ilet gjord af prosten A. Hedrin. Bri-
gimalel finns bland Fryxellska Samlin-
garna på Karlstads Gymnasii Bibliothek.

Allt denna bōn varit gängse äfven i
Närmland, han man slutat af Fornors sid
251. För jämförelse skall bifogas Tyske
Tyska uppteckningar af samma bōn.

Jag går till sångs med Toff lyuds englar,
 Två till hand och två till fot,
 Två till hval ete ledamöt,
 Två mig soffa, två mig väcka
 Två mina synder och sorgs utsläcka. Amen.
 Åmen slutas den sålunda:

Två mig följa till Paradis,

Avundgebäl

Upplocknad från nejden af Osmebrück
 Se Firnenich Herman. Völkerstimmen I

H. 5. 246

's Avunds Wemmik To Bedde gaae
 Segg'k mie in Marieens Schaut,
 Marie is mien' Moeder,
 Johannes is mien' Broder,
 jesus is mien' leidessmann,
 de mien' ver war mysem kann,
 Waar ick ligg' un waar ick staae
 Folg'k mie kyrlein Angel me:
 Tvee To miemem koppe
 Tvee To miemem Fölen,

M. 7229:67.

Toree To miener rechtem Säit,
 Toree To miener linkem Säit,
 Tore de mie deckel
 Tore de mie weckel
 Um Tore, de mien Weg zum Himmel wäg' I.

Am altrömische Könnergebetchen.

Upplocknud fram Frie. jemf. Firme=
 nich: germaniens Völkerstionnen I, 7.
 Sid 535

Bahnens Nummer Schlofen giehn,
 Verrzehn Engeln mit mir giehn,
 zwai zu Hopp
 zwai zu Fuß
 zwai zu rechter Seit,
 zwai zu linker Seit,
 zwai sollen mich decken
 zwai sollen mich wecken,
 zwai sollen mich wissen,
 zu däm himmlischen Paradiesen. Amen.
